

μα, ὅταν πρέπει, νὰ τὴν μεταχειρίζωμαι καὶ ὀλίγον διὰ τοὺς φίλους μου. Δέν σᾶς διακόπτω πλέον.

— Τὸ καλύτερον ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε. Λοιπὸν ὁ κύριος ἐπωφελεῖται ἀπὸ μερικὰς ὅλως διόλου τυχαίας καὶ εὐνοϊκὰς δι' αὐτὸν περιστάσεις διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν οἰκείατητά, ποὺ τόσον τοῦ ἔχειάζετο διὰ νὰ στήσῃ ἀσφαλῶς τὰς πολιορκητικάς του μηχανάς ἀλήθεια δὲν μπορῶ νὰ μήν ἀποδώσω ὅλων τὸν ὄχειλόμενον θαυμασμὸν εἰς τὴν τέχνην του, εἰς τὴν καλλιτεγγίαν του...

— Δεσποινίς, τὸν κολακεύετε...

— Κύριε, μὲ δικόπτετε. [Μέρει σιωπηλὴ ἐπὶ μαχρόν]. Εἶναι ὀλήθεια καμιά φορὰ πολὺ πικρὰ ἡ ικανότης ποὺ ἀποκτᾷ κανεὶς ἀπὸ τὴν πείραν νὰ διακάψῃ μές τις καρδιές. Πολλές φορές τὰ καλύτερα ὅπλα μας στρέφονται ἐνυπτίον μας. Μπορεῖ ποτὲ μία γυναίκα νὰ φράξῃ τὸ αὐτί της εἰς τὴν φωνὴν τῆς κολακείας ποὺ τῆς ὄμιλει διὰ τὰ ὥραια τῆς μεγάλας μάτια, ποὺ «ὅταν ὅταν γλυκολυγάνονται γίνονται χίλια θρύμματα καὶ πύργοι καὶ παλάτια». Ὡ, ὅταν τῆς ψιθυρίζουν — ὅπως μάλιστα ζέρει κάποιος νὰ τὸ κάνῃ — πῶς μετεγείρισθη [ἀ.λ.λάσσει μιμητικῶς τόρον φωνῆς βαρεῖας τρομάδοντας καὶ ἀπαγγειλματικῆς] ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τὴν ἐκλεκτοτέραν του ἀργιλλον διὰ νὰ πλάσῃ τὸ τελειότερόν του δημιουργημα, καὶ [ἄρα λαμβάνει τὸν φυσικὸν τόρον τῆς φωνῆς της] τόσα ἀλλα, ποὺ τὰ ζέρετε ἐσεῖς ἀπ' ἔξω, ὅπως ὁ ἐπιψελέστερος μαθητὴς τὴν ἀποστήθιστὸν του... Βλέπω, ἀλήθεια, ὅτι δὲν σπεύδετε πλέον νὰ διαμαρτυρηθῆτε, ὅπως ὀλλοτεί γχιρω πολὺ... ἀρχὴ ἀληθινῆς θεραπείας.

— Λυποῦμας πολὺ ποὺ σᾶς στερῶ τῆς εὐχαριστήσεως νὰ κούσετε δικψεύσεις προγμάτων, ποὺ δὲν πιστεύετε καὶ ἡ ίδια κατὰ βάθος. *Ε! καὶ δυμας, δὲν εὑρίσκετε ἵσως ἀρμύσικον καὶ ἀδικιολόγητον, σεῖς ποὺ δὲν πιστεύετε τὰς ἀληθινὰς καὶ ἀνεύ διπισθολογίσμου ἀρσοιώσεις τῆς καρδίας, τὸ πάθος ζέχαρν ποὺ θὰ εἴχε κάποιος νὰ πονήσῃ ἔνας ἀψυχον ἐπὶ τέλους καλλιτέγηντας ἐνὸς Ραφήλη ἢ ἐνὸς Μεσσονίε, ὡς κανένα γραμματόσημο σπανιώτατον ἔνας ἀλλος...

— Διὰ τὴν συλλογὴν τῶν γραμματοσήμων του, ποὺ θὰ ἐπιδεικνύει μὲ τέστην ὑπερηφάνειαν κατέπι.

— Ἐνῷ βέβαιως ἡ ίδια καὶ σας συλλογὴ δὲν θὰ ἔχῃ καὶ πολὺ νὰ ὑπερηφανεύεται διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἐνὸς τόσον συνειθισμένου τέμπρου μέσα σὲ τόσα ζεχωριστὰ καὶ σπάνια...

— Εἰσθε πολὺ συληρός καὶ ἀδικος πρὸς... τὸν ἔχυτόν σας. Μακάριοι νὰ εἴμποροῦσαν νὰ ἔμουν καὶ ἔγω τόσο! Εἶναι σφάλμα μου ἀν ἐπροχωρήσετε, ὅσον δὲν θὰ κήθελα καὶ ἔγω διὰ τὴν ἡσυχίαν μου, εἰς τὴν καρδίαν μου; Μὰ τι νὰ κάψω, συλλογίσου...

— Υποθέτω ὅτι ἐτοιμάζεσθε νὰ ξυναδιορίσετε τὴν ίδιαν συνταγὴν: «Τι νὰ κάψω; πρέπει νὰ πάγκης νὰ μάγκαπῆς».

Τὸν παρατηρεῖ σιωπηλὴ κατὰ πρόσωπον μὲ δρεμοὺς τοὺς ὄφθαλμοὺς. Μὲ βραδεῖαν κίνησιν τὴν χειρὸς, γυριζει πρὸς τὸν τοῖχον τὴν ἐπὶ τοῦ πιάτου φωτογραφιῶν. ΕΚΕΙΝΟΣ ἀρπάζει ἔξαλλος τὴν χειρά της μεταξὺ τῶν ιδικῶν του).

— Λοιπὸν μὲ ἀγαπῆς πάντα; Λοιπὸν μου ἐπιτρέπεται νὰ σάγκαψω;

(ΕΚΕΙΝΗ κλίνει τὴν κεφαλὴν βραδέως καὶ θεατρικῶς διέλεγον, ἐπὶ τοῦ ὄμου του).

— Ω εύτυχία μου! ἂς μὴ σὲ ζηλεύσῃ πλέον ὁ καλός οὐρανός...

[Καταπετάρνυται ἡ διακριτικὴ αὐλαία].

I. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΝΕΚΡΙΚΟ ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Τρέξε ἀγεράκι τοῦ βουνοῦ, δροσάτο, χαρωπὸ, Ηαρ' εἰνωδίᾳ ἀπ' τάμαρα κι' ἀπ' τὰ γῆλα τὰ [έ.λατια

Κ' ἐλα γιθέρισε γ.λυκὸ σταντάκια της σκοτὸ Τώρα σὲ μαῦρα ὄνειρατα ποὺ σφάλισε τὰ μάτια.

Κίρα τρεχάτη, φεματία, μ' ὀλόδροσα τερά Καὶ κύ.λα ἐδῶ στὸ πλάτι της γοργοτριγονδισμένην Πῶς τὴ γ.λυκοραροίγιες σιμά μου μὰ φορὰ, Τάλε της τώρα πιὸ γ.λυκὰ ποντεικὴ γεμέρη.

Καὶ σὺ, ποὺ μόρι ξάροιγες τὰ κά.λη της τάγρα Καίμε δροσούλες τάραιες, τῆς.λαγκαδιας βρυσού.λα, Σ.ε.λα μὲ τὴν κρονστά.λινην φωνή σου, σιγανά Ναρούρισέ τηρε καὶ σὺ τὴν ἄμοιη ξαρθού.λα.

Καὶ μαζευτήτε γέρω της καὶ σεῖς τρε.λ.λα πον.λιά, Εσείς ποὺ σὰρ τὴ β.λέπατε τεράδια ρά προβά.λ.λη Τῆς γ.λυκοτραγονδούσατε μ' ἐρωτικὴ λα.λιά Κ' ἀρχίστε τὸ κε.λαΐδισμα μ' ἴδιο σκοπὸ καὶ πά.λι.

Κ' ἀρχίστε τὸ κε.λαΐδισμα μὲ πόρο, μὲ κανμό. Μεσ' στὸ βαρὺ τὸ ἔπτο της μήτωκαὶ τάγροικήση Κι' ωμέρα! ἐδῶ γιὰ μιὰ στιγμὴ στάχει.λι τὸ χ.λωρὶ Τάγρε.λικὸ χαμόρε.λο πά.λι γ.λυκὰ ράθιση.

Κίτρα καὶ σὺ τραγούδι μου, τραγούδι θ.λιβερὸ Καὶ κατὰ τάστρα πέταξε γοργοτρεφογιασμέρο, Πάρε ὅ, τ' η γὰς ἔχει ὅμορφο κι' ἀγρό καὶ τρυφερὸ Καὶ σίμως στὴν ψυχού.λα της κι ἀρχίτρα ποτεμέρο

Καὶ ψά.λε της γιὰ ὅ, τ' ἔριοιώσε στὸν κόσμο αὐτὸν χαρὰ Καὶ θέμησέ της ὅ, τι ἐδῶ μιὰ μέρα εἰχ', ἀγατήση, Μήπως ποτέση ἔξαγρα κι' ἀπ.λωση τὰ φτερά

Καὶ μᾶς ξαραγγίση!

(Αθήρα)

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ